

Herskovits Dezső



A képen talán a nagybátyám, Herskovits Dezső van. Dezső az I. világháborúban katona volt. Dombórváron volt kántortanító. Volt tíz gyereke. Amikor meghalt a felesége, ott maradt a tíz gyerekkel. Elosztotta a rokonok közt a gyerekeket. Egyébként nem tudott volna dolgozni. Ez a tíz gyerek megszokta az önállóságot. Sokan feljöttek Pestre, és itt Pesten sokan életben maradtak. Aki nem Pestre jött, az mind meghalt munkaszolgálatban. Két gyereke bujkált, Klári Pesterzsébeten, Olga pedig Budapesten. Dezső Jenő nevű fia is bujkált valahol. A háború után jól ment neki, megmaradt az üzlete itt Pesten, egy nőruha-üzlet, abból éltek. Volt két gyereke. Volt kocsija is. A 12 éves fiával kocsin mentek valahova, összeütköztek egy teherautóval, és a fiát a fő ütőerén találta az ütés. Azonnal meghalt. Maradt egy kislánya. Jenő nem sokáig bírta ezt a fájdalmat, nemsokára meghalt ő is. 1942-ben Dezső bácsi találkozott Erdélyben anyámmal, és azt üzent nekem, hogy menjek föl Pestre, és keressem meg a lányát, Olgát. Megfogadtam a tanácsát, és

vittem magammal az öcsémet is. Fölkerestem Olgát is, mondtam neki, hogy szervusz, én vagyok az Eszti néninek a lánya. Az Eszti néni neki nagynénje volt. Már hallottam rólad, gyere, Olgicám, mindig úgy nevezett. Csinálok egy forró fürdőt, de nagy lány vagy! Dezső 62 éves volt, amikor Dombóvárról elvitték Auschwitzba.